

var vedtaget i Fjor, og som det nu foreligger for det høje Ting, i Modsætning til det Lovforslag, jeg forelagde for en Maa-neds Tid siden i det andet høje Ting. Det forekommer mig imidlertid ikke, at det er lykkedes det ærede Medlem at overbevise nogen om, at det Forslag, her foreligger, skulde være bedre end det Forslag, jeg forelagde; i hvert Fald kan det ikke være bedre for de gamle, eftersom disse faar meget mindre efter det Forslag, som nu foreligger, end efter det Forslag, jeg forelagde, og man kan utvivlsomt vente, at adskillige gamle overhovedet ikke vil komme i Betragtning ved Uddelingen af Brændselshjælp. I 123 Kommuner var Forholdet dette sidste Vinter, at de ikke fik nogen Brændselshjælp efter Loven. Nu hørte jeg ganske vist den ærede Ordfører for Venstre sige, at disse 123 Kommuner havde sikkert nok hjulpet de gamle paa anden Maade, f. Eks. ved at køre Brændsel hjem for dem. Det ærede Medlem havde i det hele den Opfattelse efter hans Udtalelser at dømme, at der ikke var noget at sige de 123 Kommuner paa. Jeg har ikke Listen over disse Kommuner for mig, men det er ikke mit Indtryk, at de gamle i disse 123 Kommuner ikke havde Grund til at vente nogen Brændselshjælp. For adskillige af Kommunernes Vedkommende er det uomtvisteligt, at de overhovedet har siddet Loven overhørig, ikke har villet gaa ind paa at yde de gamle nogen Hjælp, og det skulde være højst besynderligt — den ærede Ordfører for Venstre kan dog heller ikke selv tro derpaa —, om der i 123 Kommuner skulde være saadanne Forhold for de gamle, at overhovedet ingen af disse trængte til at komme i Betragtning ved Uddelingen af Brændselshjælp efter den Lov, der blev vedtaget i Fjor; noget saadant er fuldkommen utænkeligt. Men naar dette er Tilfældet, er det ogsaa givet, at Loven er ufyldstgørende for de gamle. Dertil kommer, at den er i direkte Strid med det Princip, der er nedlagt i Aldersrenteloven: at de gamle skal have Understøttelse efter de bestemte Regler, der er fastsat i Loven, i Modsætning til, hvad Tilfældet var efter den gamle Alderdomsunderstøttelseslov.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) gjorde nogle Bemærkninger om de store Omkostninger, der er forbundet med, at vi har faaet en Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven eller rettere sagt har faaet vedtaget Aldersrenteloven. Han fremsatte i denne Forbindelse nogle Bemærkninger

om, at vi ikke i Længden kunde varetage Opgaven overfor de gamle paa tilstrækkelig god Maade ved udelukkende at lade Staten og Kommunerne betale, vi maatte før eller senere komme ind paa Forsikringsprincippet, og det ærede Medlem spurgte mig om, hvorledes det gik med Arbejdet i det Udvalg, der er nedsat til Udredning af disse Forhold. Jeg er ikke i Stand til at give det ærede Medlem noget fyldestgørende Svar derpaa. Jeg ved, at Udvalget — eller Kommissionen, hvad man nu vil kalde det — arbejder, og det vil formentlig inden ret længe kunne afsluttes sit Arbejde; hvorledes Afslutningen bliver, er jeg imidlertid ikke i Stand til at udtale mig om. Der er ikke af Udvalgets Formand eller af andre Medlemmer af Udvalget ført Forhandlinger med mig, som giver mig Mulighed for at angive, hvad Resultatet kan blive af Udvalgets Arbejde. I øvrigt er det jo rigtigt nok, at det koster mange Penge at afholde de Udgifter, som paabyrdes Staten og Kommunerne i Henhold til Aldersrenteloven, men naar f. Eks. den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti siger, at naar der tales om, at den Hjælp, der ydes de gamle, er lille, maa de gamle huske paa, at de ikke selv har bidraget til at faa den, at den ikke er nogen Pension, saa man maa ikke glemme, at da Alderdomsunderstøttelsesloven blev vedtaget i Begyndelsen af 90-erne, blev der samtidig vedtaget Love, der skulde give Staten de fornødne Indtægter til at dække de Udgifter, som vilde blive en Følge af Loven, og det var Love, som paalagde Befolkningen store indirekte Afgifter. Naar vi nu sammenholder, hvad de Varer, som den Gang blev belagt med en ekstra Skat, for at Staten kunde faa de nødvendige Midler til at afholde Afgifterne ved Alderdomsunderstøttelsesloven, indbringer i Skat, med de Udgifter, Staten har til Aldersrenten, vil man se, at Staten har tjent godt paa den Historie. Paa Finanslovsforslaget for 1925—26 er der i Spiritusafgift opført en Indtægt paa 36 Mill. Kr., en Ølafgift paa 27 Mill. Kr. og en Sukkerafgift paa 5,6 Mill. Kr. — og saaledes kunde jeg gaa videre i Rækken af Afgifter paa Forbrugsartikler, som det store Publikum betaler en væsentlig Del af. For Tobakkens Vedkommende vilde vi komme op paa meget store Beløb, men allerede det nævnte betyder jo en Indtægt for Staten paa ca. 70 Mill. Kr. Aldersrenteloven har alt i alt sidste Aar kostet 65 Mill. Kr., hvoraf dog Kommunerne betaler en meget betydelig Part, op imod